DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 8. MARTS 1979 [1]

Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, Amsterdam, mod A. E. Lohmann (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep, Utrecht)

Sag 129/78

Sammendrag

1. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — fællesskabsordning — sagligt anvendelsesområde — særlige ordninger for tjenestemænd og dermed ligestillede personer — udelukkelse*
   (Rådets forordning nr. 1408/71, art. 1, litra j) og 4, stk. 4)

2. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — børnetilskud til børn, der forsørges af pensionister eller rentemodtagere — pension ydet efter en særlig ordning for tjenestemænd og dermed ligestillede personer — udelukkelse fra fællesskabsordningens anvendelsesområde*
   (Rådets forordning nr. 1408/71, art. 77, stk. 2, litra))

1. Den omstændighed, at artikel 1, litra j) i forordning nr. 1408/71 kun nævner stk. 1 og 2 i artikel 3, indskrænker ikke rækkevidden af undtagelsen i artikel 4, stk. 4, der blandt andet udelukker særlige ordninger for tjenestemænd og dermed ligestillede personer fra forordningens anvendelsesområde.

2. Udtrykket pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat i artikel 77, stk. 2, litra a) i forordning nr. 1408/71 omfatter ikke en pension eller rente, der ydes efter en særlig ordning for tjenestemænd og dermed ligestillede personer.

I sag 129/78

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Centrale Raad van Beroep, Utrecht, er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

1 — Processprog: Nederlandsk.

BESTUUR VAN DE SOCIALE VERZEKERINGSBANK, AMSTERDAM,

og

A. E. LOHMANN,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af udtrykket »lovgivning« i artikel 1, litra j) og i artikel 77, stk. 2, litra a) i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 (EFT 1971 (II), s. 366),

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne P. Pescatore og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Lohmann, som er født i 1922, var tjenestemand ved Vlaardingen kommune og har siden 1. maj 1971 oppebåret invalidepension i henhold til »Algemene burgerlijke pensionwet« (lov om tjenestemandspension).

Den 5. april 1974 flyttede han til Belgien. Hans datter Erna, der er født i 1955 og er studerende, blev boende i Nederlandene. I henhold til »Kinderbijslagwet voor loontrekkende« (lov om børnetilskud til arbejdstagere og dermed ligestillede) og »Algemene Kinderbijslagwet« (lov om almindeligt børnetilskud) indgav Lohmann begæring om børnetilskud til datteren for andet kvartal af 1974.

»Algemene Kinderbijslagwet« indeholder en almindelig ordning om børnetilskud, der finder anvendelse fra den forsikredes barn nr. 3. Efter loven gælder der den regel, at et studerende barn i alderen 16 til 27 år, som ikke bor hjemme, og som helt eller næsten udelukkende forsørges af den forsikrede, tæller som tre børn (artikel 8).

»Kinderbijslagwet voor loontrekkende« indeholder en forsikringsordning for arbejdstagere og dermed ligestillede og omfatter disses første og andet barn, i hvilken henseende et barn i ovenfor nævnte aldersgruppe, som endnu er studerende, tæller som to børn, såfremt barnet overvejende forsørges af arbejdstageren. Bor barnet uden for hjemmet, kan der ydes tilskud som for det første eller andet barn efter »Kinderbijslagwet voor loontrekkenden«, mens børnetilskud som for det tredje barn kan ydes efter »Algemene Kinderbijslagwet«.

Den 11. november 1975 har Sociale Verzekeringsbank meddelt Lohmann afslag på ansøgningen om børnetilskud til datteren Erna.

Afslaget på at yde børnetilskud efter »Algemene Kinderbijslagwet« er begrundet med, at Lohmann ikke tilhører den personkreds, som er forsikret under denne lov (ifølge lovens artikel 6, stk. 1, er sådanne personer forsikrede, som har bopæl inden for landets grænser, eller som er undergivet lønskat på grundlag af et — på et ansættelsesforhold baseret — arbejde, der udøves inden for landets grænser), hvilket tillige gælder, selv om man tager hensyn til udvidelsen af den efter loven forsikrede personkreds som fastlagt i bekendtgørelse af 18. oktober 1968 (Staatsblad 575), udstedt i henhold til lovens artikel 6, stk. 2 og 3, og som ændret senest ved bekendtgørelse af 9. april 1973 (Stbl. 150) (og i mellemtiden, med virkning fra 1. 10. 1976, afløst af bekendtgørelse af 19. 10. 1976, Stbl. 557). Det følger heraf, at udvidelsen af den forsikrede personkreds (i sidstnævnte bekendtgørelse) heller ikke fandtes anvendelig. Ved den nævnte udvidelse blev den forsikrede personkreds udstrakt til personer, som er fyldt 15 år, som ikke allerede er forsikret i henhold til artikel 6, stk. 1, i »Algemene Kinderbijslagwet«, bor i en anden EØF-medlemsstat end Nederlandene, og som på grundlag af tvungen forsikring i henhold til »Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering« (lov om forsikring mod uarbejdsdygtighed) oppebærer ydelser for en uarbejdsdygtighed på mindst 45 % og hverken oppebærer en lignende ydelse efter udenlandsk lovgivning eller er erhvervsmæssigt beskæftiget.

Afslaget på at yde børnetilskud i henhold til »Kinderbijslagwet voor loontrekkenden« er begrundet med, at Lohmann — om end han som tidligere tjenestemand må betragtes som arbejdstager ved anvendelsen af denne lov (artikel 9, stk. 1, a)) — ikke opfylder betingelsen i artikel 17, stk. 1, om bopæl i Nederlandene. Ganske vist er det i artikel 1 i den nederlandske bekendtgørelse (Ministerielle regeling) af 20. december 1962, nr. 7140, Neel. Staatscourant 1962, nr. 251, bestemt, at en arbejdstager med bopæl uden for Nederlandene alligevel anses for at have bopæl i landet, så længe han er forsikret i henhold til »Algemene Kinderbijslagwet« eller bestemmelser

udstedt i henhold til denne lov. Dette er ifølge Verzekeringsbank's opfattelse imidlertid ikke tilfældet, hvorved den har henvist til de grunde, som det første afslag støttes på, og som er anført ovenfor.

Ifølge Verzekeringsbank's afgørelse kan Lohmann heller ikke fordre børnetilskud til sin datter Erna i medfør af Rådets forordning nr. 1408/71, idet han ikke kan betragtes som arbejdstager i henhold til artikel 73 og heller ikke oppebærer pension efter artikel 77.

Lohmann indbragte Verzekeringsbank's afslag for Raad van Beroep, Amsterdam, til retslig efterprøvelse. Ved dom af 20. oktober 1976 gav retten Lohmann medhold i hans påstand og ophævede den påklagede afgørelse samt pålagde Verzekeringsbank at træffe ny afgørelse i overensstemmelse med dommen. Ved sin afgørelse lagde Raad van Beroep til grund, at Lohmann fra den 6. april 1974 ikke længere var forsikret under »Algemene Kinderbijslagwet« og fra nævnte dato ej heller kunne anses for at være forsikret under »Kinderbijslagwet voor loontrekkende«, men at han i medfør af bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 dog måtte anses for at være forsikret i henhold til de to nævnte love om børnetilskud, idet han fra den 6. april 1974 og til dato dels oppebærer en pension, dels er bosat inden for EØF.

Raad van Beroep's opfattelse kan sammenfattes således, at Lohmann er berettiget til det af ham ansøgte børnetilskud i medfør af artikel 77 i forordning nr. 1408/71. Artiklen bestemmer nemlig, at den, som kun har ret til pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat, modtager ydelserne efter lovgivningen i den medlemsstat, som er kompetent med hensyn til pensionen eller renten, uanset i hvilken medlemsstat modtageren af pensionen eller renten eller børnene er bosat.

Centrale Raad van Beroep, til hvem sagen er appelleret, har ved kendelse af 13. december 1977 besluttet at anvende proceduren i artikel 177 og har ved tillægskendelse af 6. juni 1978 stillet De europæiske Fællesskabers Domstol følgende spørgsmål:

»Betyder den omstændighed, at artikel 1, litra j) i forordning nr. 1408/71 kun henviser til stk. 1 og 2, i artikel 4, at den i artiklens stk. 4, indeholdte begrænsning ikke berører rækkevidden af udtrykket ‚lovgivning', hvor dette udtryk i øvrigt er anvendt i forordningen?

Med eller uden tilknytning til svaret på det foregående spørgsmål: er en pension eller rente efter en særlig ordning for tjenestemænd og dermed ligestillede også omfattet af begrebet pension eller rente ‚efter lovgivningen i én medlemsstat' i artikel 77, stk. 2, litra a) i forordning nr. 1408/71?«

Denne kendelse er registreret på Domstolens justitskontor den 9. juni 1978.

I skrivelse af 7. juni 1978 har Centrale Raad van Beroep's fungerende retsformand gjort rede for de grunde, som har fået retten til at forelægge de nævnte præjudicielle spørgsmål for Domstolen. Han anfører følgende fire punkter:

1. I henhold til det i forordning nr. 1408/71, artikel 1, litra a) ii) indeholdte kriterium er en nederlandsk tjenestemand at anse som »arbejdstager«, hvoraf følger, at også en tidligere tjenestemand i medfør af forordningens artikel 2, stk. 1,

tilhører den af forordningen omfattede personkreds.

2. Det må herefter undersøges, hvorvidt den anvendelige nationale lovgivning falder inden for forordningens anvendelsesområde, som fastlagt i dens artikel 4. Love der, som de påberåbte nederlandske (»Algemene Kinderbijslagwet« og »Kinderbijslagwet voor loontrekkende«) indeholder hjemmel til at yde børnetilskud, falder inden for det i forordningens artikel 4, stk. 1, litra h) fastsatte anvendelsesområde. Den i artikel 4, stk. 4, indeholdte undtagelse af særordninger for tjenestemænd kan ikke omfatte den førstnævnte lov, men muligvis den sidstnævnte, hvis artikel 9 ligestiller tidligere tjenestemænd med arbejdstagere i lovens forstand. Denne ligestilling udgør imidlertid ikke en særordning, thi selv om den angår tjenestemænd som sådanne, medfører den dog, at de modtager børnetilskud efter samme ordning, som gælder for arbejdstagere.

3. Efter at der er skabt klarhed på ovennævnte to punkter, må det undersøges, om Lohmann i medfør af nogen bestemmelse i forordning nr. 1408/71 er berettiget til børnetilskud. Der kan hverken være tale om artikel 10 eller artikel 73, stk. 1, der omhandler børn, der er bosat uden for den kompetente stat, eller artikel 75, stk. 1, litra a), som henviser til artikel 73, stk. 1. Tilbage står artikel 77, ifølge hvilken der skal udredes børnetilskud til børn, der forsørges af pensionister eller rentemodtagere, uanset i hvilken medlemsstat pensionisten eller børnene er bosat. Det er imidlertid Verzekeringsbank's opfattelse, at ganske vist skal udtrykket »pension« i den netop nævnte bestemmelse forstås i den i forordningens artikel 1, litra t) anførte vide betydning, men udtrykket »lovgivning« skal forstås som defineret i artikel 1, litra j), der angiver de i artikel 4, stk. 1 og 2, omhandlede sociale sikringsordninger, fra hvilke imidlertid er undtaget »særlige ordninger for tjenestemænd og dermed ligestillede personer«, jf. artikel 4, stk. 4. Verzekeringsbank konstaterer nu, at Lohmann's pensionsret hidrører fra en sådan ordning. Imod denne fortolkning kan det indvendes, at udtrykket »de i artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger« ikke nævner stk. 4, og at begrebet »lovgivning« i forordning nr. 1408/71 skal forstås generelt, dvs. også omfattende sådanne særlige ordninger, som de for tjenestemænd gældende. Der foreligger således to mulige løsninger.

4. Ovennævnte bemærkninger er fremsat på baggrund af, at Centrale Raad van Beroep ikke har kunnet finde andre bestemmelser, hvorpå Lohmann eventuelt kunne støtte ret, at den (efter at have gennemgået dommen i sag 152/73) har fundet forordning nr. 1408/71 forenelig med traktatens artikel 48, stk. 2, på de omtvistede punkter og endelig, at den ikke har fundet nogen bestemmelse i traktaten, med hvilke den anfægtede afgørelse er uforenelig.

Nærværende sag er blevet fremmet på normal vis. I medfør af artikel 20 i Domstolens statut er der indgivet skriftlige indlæg af Sociale Verzekeringsbank, repræsenteret ved sin administrerende direktør, Weernink, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved sin befuldmægtigede, Toledano-Laredo, bistået af Hagsma. Efter indstilling fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen ved kendelse af 25. oktober 1978 besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for Domstolen

A — *Sociale Verzekeringsbank, appellanten i hovedsagen,* har henvist til den fare for forvirring, som ville være en følge af en lovgivningsteknik, hvorved der i samme lov blev indsat bestemmelser, der angår forskellige områder, i særdeleshed når det drejer sig om social sikkerhed og forsikring. Forordning nr. 1408/71 indeholder dog kun sådanne bestemmelser, som virkelig berører arbejdstageres sociale sikring. Selv om det skulle forholde sig således, at andre grupper end egentlige arbejdstagere omfattes af tilsvarende regler, kan disse imidlertid ikke ligestilles med arbejdstagere og påberåbe sig reglerne i EØF-traktaten og forordning nr. 1408/71. I så fald ville alle nederlandske pensionister, der modtager pension efter en almindelig lov om alderspension, med tilbagevirkende kraft blive arbejdstagere i traktatens forstand, når de fyldte 65 år, fordi de egentlige arbejdstagere er omfattet af samme lov. Det er på denne baggrund — for så vidt angår denne sags genstand — at artikel 9 i loven om børnetilskud til arbejdstagere og dermed ligestillede betragter modtagere af en statslig pension som »arbejdstagere« inden for denne lovs område. Dette er sket af lovgivningstekniske grunde, selv om det i virkeligheden dels er staten, i sin egenskab af tidligere arbejdsgiver for tjenestemændene, dels de almindelige forsikringskasser, der dækker ydelserne. Dette er grunden til, at artikel 9 i den nederlandske lov om børnetilskud til arbejdstagere og dermed ligestillede, for så vidt som den betragter pensionerede tjenestemænd som arbejdstagere, ikke er en sådan »lovgivning«, som omhandlet i artikel 1, litra j) i forordning nr. 1408/71. Det anførte begrebs rækkevidde kan, ligesom de andre begreber, der anvendes i forordningen for at fastlægge dens anvendelsesområde, kun bestemmes i lyset af indholdet i reglerne om hvilken personkreds, der omfattes af forordningen. Artikel 4, stk. 4, er således en præcisering af selve begrebet.

Ifølge Verzekeringsbank's opfattelse må Centrale Raad van Beroep's første spørgsmål derfor besvares med, at der ikke er støtte for, at begrebet »lovgivning« i artikel 77, stk. 2, har et andet indhold end i artikel 1, litra j), jf. artikel 4, stk. 4.

Også det andet spørgsmål må besvares benægtende. Selv om begrebet »pension« i artikel 1, litra t) efter retspraksis er særdeles omfattende, må det samtidig anerkendes, at det drejer sig om pension inden for området social sikring, der er omhandlet i traktatens artikel 51, og ikke om almindelige ydelser støttet på privatretlige eller forvaltningsretlige regler. Det er i denne betydning, at forordningen gentagne gange taler om pensioner eller rente, der »ydes efter lovgivningen . . .«. Enhver anden fortolkning ville medføre uoverskuelige konsekvenser.

Kernen i det andet spørgsmål er, om særordninger for tjenestemænd som sådanne henhører under anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71 som sådan. Almindeligvis er de særlige ordninger for tjenestemænd i de forskellige lande så specialiseret, at det er forståeligt, at de ikke er omtalt i en så generel forordning som forordning nr. 1408/71 og ikke er omfattet af dens anvendelsesområde, uanset om det drejer

sig om pensioner eller rente eller de hertil knyttede virkninger — som i nærværende tilfælde børnetilskud. Til støtte for dette synspunkt har Verzekeringsbank henvist til fire domme (33/65, 61/65, 14/71 og 51/73).

B — *Kommissionen* har givet et resumé af de faktiske omstændigheder og forhandlingerne ved den nationale ret og skildret den nederlandske lovgivning, der finder anvendelse i nærværende sag. Med hensyn til denne lovgivning fremhæver Kommissionen, skønt Centrale Raad ikke har stillet spørgsmål herom, at Lohmann falder uden for den af forordningen omfattede personkreds, da han ikke er omfattet af de to påberåbte love.

Til de forelagte spørgsmål har Kommissionen anført, at begrebet »lovgivning« i det højeste kan betyde de regler, der falder inden for det saglige anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71, således som det er fastlagt i forordningens artikel 4, stk. 1 til 4. Da de særlige ordninger for tjenestemænd er undtaget ifølge artikel 4, stk. 4, kan modtageren af en pension, på hvilken forordningen ikke finder anvendelse, ikke påberåbe sig artikel 77, stk. 2, litra a) som hjemmel for rettigheder. I øvrigt har selve forordningen ingen bestemmelser, der indeholder direkte hjemmel for børnetilskud.

Som konklusion mener Kommissionen, at de af Centrale Raad van Beroep forelagte spørgsmål må besvares således:

1. »Begrebet 'lovgivning' som defineret i artikel 1, litra j) i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, omfatter ikke sådanne ordninger, som efter forordningens artikel 4 er undtaget fra dens anvendelsesområde.«
2. »Ordene 'pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat' i artikel 77, stk. 2, litra a) omfatter ikke pension eller rente, der oppebæres i henhold til en særlig ordning for tjenestemænd.«

III — Mundtlige forhandlinger

Det mundtlige retsmøde fandt sted den 7. december 1978, hvorunder Kommissionen har uddybet de synspunkter, den har fremført i sit skriftlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. februar 1979.

Præmisser

1 Ved kendelse af 6. juni 1978, indgået til Domstolen den 9. s.m., har Centrale Raad van Beroep i forbindelse med en for den verserende retssag forelagt Domstolen to spørgsmål;

den for nævnte ret verserende retssag angår en nederlandsk statsborger, der tidligere har været kommunal tjenestemand, og som siden den 1. maj 1971 har oppebåret invalidepension efter den nederlandske lov om tjenestemandspensioner;

efter at være flyttet til Belgien ansøgte han den kompetente nederlandske institution om børnetilskud til en datter, der var forblevet i Nederlandene;

han fik afslag, idet bopælskravet i artikel 17, stk. 1, i den nederlandske lov om børnetilskud til arbejdstagere og dermed ligestillede efter institutionens opfattelse ikke var opfyldt;

Centrale Raad van Beroep har herefter forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»Betyder den omstændighed, at artikel 1, litra j) i forordning nr. 1408/71 kun henviser til stk. 1 og 2, i artikel 4, at den i artiklens stk. 4, indeholdte begrænsning ikke berører rækkevidden af udtrykket 'lovgivning', hvor dette udtryk i øvrigt er anvendt i forordningen?

Med eller uden tilknytning til svaret på det foregående spørgsmål: er en pension eller rente efter en særlig ordning for tjenestemænd og dermed ligestillede også omfattet af begrebet pension eller rente 'efter lovgivningen i én medlemsstat' i artikel 77, stk. 2, litra a) i forordning nr. 1408/71«?

Vedrørende det første spørgsmål

2 Ifølge artikel 1, litra j) i forordning nr. 1408/71 betyder udtrykket »lovgivning« for enhver medlemsstats vedkommende bestående eller fremtidig lovgivning, vedtægtsbestemmelser og alle andre gennemførelsesregler, der vedrører de i forordningens artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger;

bestemmelsen henviser således til den positive angivelse af forordningens materielle anvendelsesområde;

3 mangelen på en udtrykkelig henvisning til artikel 4, stk. 4, i artikel 1, litra j) skyldes, at det er overflødigt også at angive forordningens materielle anvendelsesområde negativt ved at gentage den udtrykkelige bestemmelse i artikel 4, stk. 4, om, at særlige ordninger for tjenestemænd og dermed ligestillede personer er undtaget fra forordningen;

denne undtagelse er i øvrigt blot en logisk konsekvens af traktatens artikel 48, stk. 4, som bestemmer, at »ansættelser i den offentlige administration« ikke er omfattet af reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet;

4 det første spørgsmål fra Centrale Raad van Beroep skal derfor besvares således, at den omstændighed, at artikel 1, litra j) i forordning nr. 1408/71 kun nævner stk. 1 og 2, i artikel 4, ikke indskrænker rækkevidden af undtagelsen i artikel 4, stk. 4.

Vedrørende det andet spørgsmål

5 Artikel 77, stk. 2, litra a) i forordning nr. 1408/71 anvender begrebet »pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat«;

det i bestemmelsen anvendte udtryk »lovgivning« har det i forordningens artikel 1, litra j) fastlagte indhold, som nærmere beskrevet i svaret på det første spørgsmål;

6 det andet spørgsmål fra Centrale Raad van Beroep skal derfor besvares således, at udtrykket pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat i artikel 77, stk. 2, litra a) i forordning nr. 1408/71 ikke omfatter en pension eller rente, der ydes efter en særlig ordning for tjenestemænd og dermed ligestillede personer.

Vedrørende sagsomkostningerne

7 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har indgivet indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen, kan ikke godtgøres;

da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for Centrale Raad van Beroep, tilkommer det denne ret at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Centrale Raad van Beroep (Utrecht) ved kendelser af 13. december 1977 og 6. juni 1978, for ret:

1. **Den omstændighed, at artikel 1, litra j) i forordning nr. 1408/71 kun nævner stk. 1 og 2, i artikel 4, indskrænker ikke rækkevidden af undtagelsen i artikel 4, stk. 4.**

2. **Udtrykket pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat i artikel 77, stk. 2, litra a) i forordning nr. 1408/71 omfatter ikke en pension eller rente, der ydes efter en særlig ordning for tjenestemænd og dermed ligestillede personer.**

Mackenzie Stuart Pescatore Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. marts 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 15. FEBRUAR 1979 [1]

Høje Ret.

1. De præjudicielle spørgsmål i denne sag angår anvendelsesområdet for forordning (EØF) nr. 1408/71 (om social sikring af vandrende arbejdstagere), særligt med henblik på børnetilskud, som søges af en i en medlemsstat pensioneret tjenestemand. Vedkommende pensionist Lohmann er nederlandsk statsborger og

1 — Oversat fra italiensk.